

APOSTOL

„A puszta létnél többet..”



A TATA-TÓVÁROSI SZENT IMRE (KAPUCINUS) PLÉBÁNIA LAPJA — 2010. AUG. 2. PORCIUNKULA — XIX. ÉVF. 5. SZ.

A legjobb Krisztus-tanítvány

A ma embere, az ún. „sikeres” ember maga irányítja sorsát, azaz tereli életét abba az irányba, amerre céljai mutatnak. A „sikeres” emberek sok olyan történetet tudnak mesélni az életükből, amikor talán letérhettek volna arról az útról, amelyet kinéztek maguknak. Ők büszkék a makacsságukra, és sikerük zálogának tartják céltudatosságukat.

Mária nem is sejtve a hatalmas isteni kegyelmet önmagában, nem tudva Isten hatalmas megváltó tervét, melynek ő is részese, csak azon volt, hogy betartva a parancsokat, Isten hűséges leánya, és a társadalom becsületes tagja legyen. Ennek nagy állomása Józseffel való eljegyzésük, mellyel az élete kézzel fogható pályára állt. Aztán egy éjszaka alatt megváltozik az egész élete, s bár emberi ésszel föl nem fogató „hogyan lehetséges ez”, mégis még abban a pillanatban ígéretet tesz hűségéről: „íme, az Úrnak szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint.”

Hol van itt helye konokságnak, céltudatosságnak, egyáltalán céloknak? Mária történetéből az első, amit meg kell tanulnunk az, hogy az emberrel célja van Istennek, azaz az egyénnel Istennek van célja. És amint Mária élete példázza, bármikor megváltoztathatja életünket, és az élénk helyezett gondok, problémák, (melyek legalábbis elsőre gyakran annak tűnnek) boldogságunk és üdvösségre jutásunk állomásai lehetnek. Amikor egy perc alatt minden korábbi erőfeszítésünk gyümölcse szétfoszlik, akkor mutatkozik meg igazán a keresztény ember

bölcsessége, alázata és helyes céltudatossága. Újra feltevődik tehát a kérdés, hol van itt helye céloknak, céltudatosságnak? Többnek nincs is. Egy lehet, és ez üdvösségünk záloga, a tiszta lelkiismeret.

Amikor Máriát szólítom meg imámban, akkor arra kérem, esdekelye ki nekem a bölcsességet és a céltudatosságot, és kérem, hogy példája mindig ott lebegjen előttem, hogy tiszta ember maradhassak. Kevés olyan Istenszülő képet láttam, mely úgy kifejezi az állhatatosságot, az örömet és a tisztaságot, mint ahogy templomunk kórusának a falába, a főoltár háta mögött besüllyesztett festmény. Tekintete Jézusra irányul, és szépsége, mintha ebből a figyelemből töltődne arcába.

Mária valójában az egészséges keresztény lélek számára az első emberi példakép kell, hogy legyen. Ez nekünk, magyar katolikusoknak különösen is fontos szerepet kell, hogy betöltsön vallásosságunkban. Ahogy az egész „Üdvözlégy Mária” imádságban Jézus áll a középpontban, úgy a mi vallásosságunknak, Isten-hitünknek is Jézus kell, hogy középpontjában álljon, de hozzá csak Mária lelkiségén: alázatosságán és tisztaságán keresztül juthatunk csak el. S nekünk, mint magyar katolikusoknak megmaradásunk és meg-erősödésünk érdekében – a mostani, modern korban – sem kell mást tennünk, mint a legjobb Krisztus-tanítványnak, Máriának, a mi Boldogasszonyunknak az életét, lelkiségét magunkévá tennünk.

Gábor atya



AZ ÚR IMÁJA – MIATYÁNK...

(Az előző számban közöltek folytatása)

Krisztus egyedülálló módon „Isten képe”. ...az Atyák azt mondják, hogy amikor az Isten az embert „saját képére” teremtette, Krisztusra előre tekintve, és az „új Ádám”, a mérvadó ember képére alkotta. Jézus voltaképpen értelemben „a Fiú – egylényegű az Atyával. Mindnyájunkat be akar vonni az ő emberségébe, s így a fiúságába, a teljes Istenhez tartozásába.

Istennek nem kész gyermekei vagyunk, hanem a Jézussal való mélyülő közösségünk által egyre inkább azzá kell lennünk. A gyermeki lét azonos lesz Krisztus követésével. Az „Atyaiszen” szó ekképpen hozzánk intézett felszólítás lesz: úgy éljünk, mint „gyermek”, mint fiak és lányok. ...Az „atya” szó arra hív bennünket, hogy ezzel a tudattal éljünk. Így múltuk felül a hamis emancipáció örületét is, amely az emberiség bűnének történetét nyitja meg. Ádám ugyanis a kígyó szavára maga akart Isten lenni, és nem akart a továbbiakban Istenre szorulni. Világossá válik, hogy „gyermeknek lenni” nem függőséget jelent, hanem a szeretet kapcsolatába állást, amely az emberi egzisztenciát hordozza, értelmet és nagyságot ad neki.

Végül hátra van még a kérdés: Isten nemde anya is? Szokták Isten szeretetét összehasonlítani az anya szeretetével: „Ahogyan az anya vigasztalja fiait, úgy vigasztallak én titeket” (Iz 66, 13). „Megfeledezhet-e az asszony csecsemőjéről, az anya az ő szeretetet fiáról? És még ha meg is feledkezne: én terólad nem feledkezem meg” (Iz 49, 15). ... Az anyaméh két egzisztencia benső összefonódásának, és ahhoz a függő, gyenge teremtményhez való odahajlásnak a legkonkrétabb kifejezése, amely teremtmény test és lélek szerint az anya méhében talál védelmet. A test képi beszéde így Istennek az ember iránti érzületéről mélyebb megértéssel ajándékoz meg bennünket, mint ahogy azt bármely fogalmi beszéd lehetővé tenné.

... az is igaz, hogy Istent sohasem nevezi, nem szólítja „anyának” sem az Ó- sem az Újszövetség. Az „anya” a Bibliában Istennek nem címe. Miért? Csak tapogatózva kísérlehetjük meg ennek megértését. Természetesen, Isten se nem férfi, se nem nő, hanem Isten; a férfi és a nő teremtője. Az anyaistenségek,

amelyek mind Izrael népét, mind pedig az Újszövetség Egyházát körülvevették, az Isten és világ közötti viszonyt olyan képét mutatják, amely merőben ellenkezik a bibliai istenképpel. Ezek mindig és kikerülhetetlenül panteista vonásokat tartalmaznak, amelyekben eltűnik a Teremtő és a teremtmény közötti különbség. A dolgok és emberek léte ebben a szemléletben szükségképpen úgy jelenik meg, mint a lét anyaméhéből előjövő emanáció, amely időbeli kintléte nyer a meglévő dolgok sokféleségében.

Ezzel ellentétben az „atya” képe alkalmas volt és alkalmas arra, hogy kifejezze a Teremtő és a teremtmény másságát, és a teremtői aktus szuverenitását. Csak az anyaistenségek kizárásával tudta az Ószövetség a saját istenképét, felfogását kiérlelni Isten transzcendenciájáról. ... Mi úgy kérünk, ahogyan a Szentírás alapján állva Jézus tanított bennünket imádkozni, nem úgy, ahogy nekünk eszünkbe jut, vagy tetszik. Csak így imádkozunk helyesen.

Végül még fontolóra kell vennünk a „mi” szócskát. Csak Jézus mondhatta teljes joggal „Atyám”, mert csak ő valóban Isten egyszülött Fia, az Atyával egylényegű. Mi ellenben mindannyian azt kell, hogy mondjuk: „Mi Atyánk”.

Csak Jézus tanítványainak „mi”-közösségében mondhatjuk Istent Atyánknak, mert csak a Jézus Krisztussal való közösség által leszünk valóban „Isten gyermekei”. Így ez a „mi” szó nagy követelményt támaszt: elvárja tőlünk, hogy énünk zártságából kilépjünk. Megkívánja tőlünk, hogy belépjünk Isten többi gyermekének a közösségébe. Így elvárja tőlünk, hogy elveszük azt, ami pusztán a sajátunk, ami elválaszt. Megköveteli, hogy elfogadjuk a másikat, másokat – hogy megnyissuk neki fülünket és szívünket. Ezzel a „mi” szóval igent mondunk az élő Egyházra, amelyben az Úr össze akarta gyűjteni új családját. Így a Miatyánk egyszerre egészen személyes és egészen egyházi ima.

(elmélkedésünket a következő számban folytatjuk)

(Joseph Ratzinger – XVI. Benedek: *A názáreti Jézus c. könyvéből szerkesztette: Túri R.*)



Egy zarándokút egyben mindig valamiféle tanúságtételként is szolgál. Ez nemcsak a résztvevők számára van így, a kívülről felé is valamiféle üzenetként kell hogy működjön.

TANÚSÁGTÉTEL

**Zarándokút Csíksomlyóra,
2010. pünkösöd**

A tanúságtétel fontos részét képezi a tanúságtevő személyének kiléte, az a dolog, amiről az esemény szól, és természetesen a megvalósítás módja, véghezvitele is.

Egy pünkösdi utazás Csíksomlyóra még nem feltétlenül teljesíti ezeket a feltételeket. Még akkor sem, ha őszinte hittel, és odaadással veszünk részt a szertartásokon, és gondosan végigjárjuk az események színhelyeit. Egy tanúságtevő zarándokút már az elindulás pillanata előtt elkezdődik, és nem ér véget a hazaérkezéssel. Hozzá tartozik a felkészülés időszaka, és a visszaérkezés, a tapasztalatok összegzése után az átéltek értékelése, és továbbadása is.

*

A már hagyományosnak mondható csíksomlyói zarándokutunk tatai és környéki barátainkkal évek óta hasonló forgatókönyv szerint zajlik. Mindig vannak közöttünk új társak is, akik az előző évek útjairól hallott élménybeszámolók alapján kaptak kedvet a részvételhez.

Korábbi csíksomlyói utazásaink mindig maradandó élményekkel gazdagítottak bennünket. Következő útjainkon gyakran a korábban

átéltek újbóli felidézését keressük, de mindig mást, mindig újabbat, szebbet, megismételhetetlent kapunk az utazások során. Nem csak a búcsú eseményeire gondolok, a legfontosabbakat általában egymástól, zarándok-társainktól, az együttlét beszélgetései, a közösen átélt, átgondolt történetek által kapjuk. Határon túli magyar testvéreink pedig rendszeresen elgondolkoztató útravalóval látnak el bennünket.

Bár csíkrákosi szállásunkról a Somlyóra vezető utat már a korábbi években is gyalog tettük meg a rákosi kereszthalomhoz csatlakozva, tavaly már saját keresztünk mögé sorakozva „igazi” kereszthalom képeztünk. Akkor határoztuk el, hogy legközelebb zászlót is hozunk, templomunk zászlóját. Hála a Fennvalónak, az adakozóknak, a tervek készítésében és a megvalósítás szervezésében résztvevőknek, elkészült a gyönyörű lobogó. Felszentelését templomunk évfordulójának ünnepén dr. Paskai László bíboros úr végezte.

Összeállt hát a tanúságtevő zarándokút eszköztára: úticélunk, és az időpont jelzi, mi a tanúságtételünk célja. Keresztünk mutatja, hogy kinek a nevében és kinek a nyomában járunk. Zászlónkon a felirat és Szent Imre alakja jelzi, kik vagyunk, és honnan jöttünk. A zászló másik oldalán a Szűzanya, a „Patrona Hungariae” képe található, akihez hálát adni és fohászkodni jöttünk. Mert most hálát adni jöttünk! És hogy közösségünk az út során folyamatosan, lelkiekben is zarándokcsoportként működjön, ehhez lelki útravalóról plébánosunk gondoskodik, aki idén elkísért bennünket utunkon.

*

Tanultunk is az út során, nem is keveset. Mert tanúságtételeket láttunk, tapasztaltunk és éltünk át.

Moldvában – ahol még ma sem hangozhat el magyar nyelvű szentmise – az emberek tudják, hogy magyarságukat már csak hitükben, nyelvükben és hagyományaikban őrizhetik meg.

Nyisztor Ilonka, a pusztinai tanító-szervező népdalénekes, vagy Márton Attila, a lézpedi „tanító bácsi”, aki informatikus karrierjét áldozta fel, szolgálnak tanúsággal. Ők az anyanyelvi oktatás újraindításával, dalaik, táncaik, hagyományaik felelevenítése által a gyermekek szívében élesztik újra a magyarságuk megőrzése iránti vágyat. Munkájuk, egész életük tanúságtétel.

Hogy mindez nem hiábavaló, bizonyítja az a talán 5-6 év körüli kicsi leány, akit társaival talán csak a kíváncsiság hajtott a lézpedi templom



karzatára, hogy megnézzenek bennünket, messziről jött magyarokat, amint templomukat csodálva elmondunk egy imát. Mi – tekintettel a helyi nyelvi szigorra – latinul énekeltük a „Salve Regina”-t. Már éppen távozni készültünk volna, amikor ez a kicsiny lányka a karzatról tiszta, csengő gyermekhangjával betöltve a templom hatalmas terét, a „Boldogasszony Anyánk” csángó változatát kezdte

énekelni. Egy nyiladozó értelmű, de a fontos, lényeges dolgokat már biztosan felismerő, tiszta lelkű gyermek tanúságtétele hite és nemzete mellett!

*

Vannak, akik esetleg nem értik, vagy nem akarják érteni, mi is az összetartozás érzése. Figyelmükbe ajánlom, hogy a csíksomlyói ünnepi szentmise teljes perselybevételét felajánlották a magyarországi árvízkárosultak megsegítésére – tanúságtételként a nemzeti összetartozás mellett.

Ezek azok a dolgok, amelyek miatt a magyar emberek sokaságát nemzetnek nevezhetjük, és ez olyan erő, melynek határok sem állhatják útját.

Szép volt a pünkösdi zarándokút, sokat tanultunk ismét.

Szabó Gábor

Mikor hívjunk papot?

Hívó ember számára fontos (lenne) a szentségekhez való járulás.

Sajnos, a köztudatban ezt félreértik, félreértelmezik. Sokan úgy gondolják, a keresztlőn és a temetésen fontos a pap segítsége. A keresztény ember is elfelejti, hogy a temetést megelőzi a betegek kenete. A kórházban rettegve mondják ki: „az utolsó kenet!” Merjük családon belül is megbeszélni, hogy mikor hívunk papot.

Nővérként gyakran kérnek, hogy hívjak lelkészt – nem csak haldoklóhoz. Nemcsak az idős, elesett embertársainkon, hanem minden betegen szeretnénk segíteni. Ha felajánlom a lelkiekre vonatkozó segítséget, néha ellenállásba, félelembe ütközöm. Sajnos, meglepetések is érnek. A 87 éves nagypapa, aki még ereje teljében volt, soha nem mulasztotta el a vasárnapi szentmisét, kérdésemre, hogy hívjak-e papot, gyónni, áldozni szeretne-e, meglepő választ adott: „Nem akarok én még meghalni! Ilyenkor kérdezhetnék meg, ahogy Jézus is kérdezte: „Hol van a ti hitetek?” – Nem gondolják meg: nem mi választunk, nem a mi kívánságunk szerint távoznak

ebből a világból! Van aki eldönti helyettünk, hogy mikor hív bennünket haza, s nem mindegy, hogy kellő felkészültséggel mondunk-e búcsút az életnek. Próbáljunk meg úgy élni, hogy ne érjen váratlanul, ha hív az Úr. Az életben ne az legyen a fontos, hogy ki hány éves koráig él hanem az, hogyan élt. Istennek tetsző módon tudott-e élni? Mindennapi ajándékként megtaláljuk-e az élet szépségét, örömét? Ez minden ember számára mást jelent, de a hívó ember számára az Isten szeretetét is. Aki Istent szereti, az embertársait is szereti, és azon van, hogy jól cselekedjen. Betegként én is megtapasztalhattam az ima gyógyító erejét. A kórházi lelkész naponta meglátogatott, segítségével naponta áldozhattam. Imádkoztunk, beszélgettünk, meghallgatott, megkönnyebbülttem. Nem voltam haldokló, „csak” beteg, aki lelki vigaszra szorult. Gyorsabb, könnyebb volt a gyógyulásom.

Volt olyan betegünk, aki a saját plébániáján kérte a betegek kenetét (évente), s kérte, mielőtt kórházba ment. Örömmel mondta el, hogy utána mindig

jobban érezte magát, megkönnyebbült. Adjunk hálát az Úrnak, hogy vannak még lelkes, fáradhatatlan papjaink, akik vasárnap is meglátogatják a kórházban fekvő betegeket.

Csak kérni kell! Döntse el mindenki hite szerint, hogy mit kér. Imát, áldást, a betegek kenetét? Majd mondjuk el: „Uram! Ments meg minket a készületlen haláltól!”

Segítsük egymást, segítsünk egymáson jó szóval, jó cselekedettel!

Imádságos szeretettel,

*Varga Ibolya
kórházi nővér*



(Húsvét előtt dr. Osztie Zoltánnak, a KÉSz országos vezetőjének lelki kalauzolásával a kecskeméti KÉSz szervezésében szentföldi zárándoklaton vett részt a tatai KÉSz elnöke és öt tagja. Ottani élményeiket folytatásokban adják közre Izing László. – 2. számú folytatás)

PILLANATOK AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBÓL

A SZENTFÖLD TENGEREINEK PARTJÁN

A Holt tenger környékére illik a jelző: holdbéli táj. Csak kő, meg víz, amely alkalmatlan az élet hordozására. A nap perzsel, növény csak az öntözött területen. Nagy kiváltság errefelé a drágán előállított édesvízben részesülni. A fölénk tornyosuló hegyvonulat meredeken szakad le a tenger töltötte medencéhez, itt-ott a sötét lyukak barlangokról árulkodnak. A szél különös, szeszélyes formákat faragott a mézszínű sziklákra, előttük mély, szinte függőleges falú árkok kacskaringóznak. Ebben a kavalkádban egy helyen azonban a tudatos rend jelenik meg. A környék anyagából készített építőkövek egymásra rakva házak maradványait jelölik. A „jámborok”, az esszénusok kumráni telepének vonalai ragadják meg a partot kémlelő tekintetünket. Ez a környezet bizonyra kétezer éve sem nyújtott nagyobb kényelmet. Alkalmas elvonulni azoknak, akik a testi és lelki tisztaság megtartásra teszik fel életüket. A „kolostorban” mindennek megvolt a helye. Szinte érzékelhető a falak közt valaha zajló elmélyült, imádságos élet szelleme. A római birodalom pusztítása őket sem kímélte. Aggódó, ám bizakodó gondoskodással ószövetségi tekercseiket egy közeli barlangban rejtették el. Vajon sejtették-e, hogy elővigyázatosságuk majd a sokkal későbbi korok emberét gazdagítja?

Mióta tudtam róla, nagyon érdekelt a rámpa. A hegynyi kőtömb rombusz forma platója közel ezer esszénusnak és zelótának nyújtott menedéket éveken keresztül a rómaiak ellenében. A Massada – magyarul erőd – Nagy Heródes egyik hivalkodó palotájának is helyszíne. Most február van, nekünk nyári meleg. Alig hihető, de a kopár fennsík több mint 400 méterrel a Holt tenger fölé emelkedően lakói számára növénytermesztést, állattenyésztést tett lehetővé, az esővizek ciszternákba gyűjtése hosszas megélhetést biztosított. A birodalom azonban a menekültek elpusztításáról döntött. Gyorsan kiderült, hogy az erősség hagyományos módon bevehetetlen, a kicéhtetés pedig nem működik. A császár katonái egy hadmérnök javaslatára páratlan vállalkozásba kezdtek. A hegy körül kialakított

táborok egyikéből a tízezres katonaság és a túsul ejtett helyiek egy ferde, meredek utat építettek három éven keresztül, amin aztán az ostromgépet felvontatták. A szikrázó délutáni napsütésben, a tiszta levegőben semmi nem akadályozta a betörés helyéről a technikailag csodálható, de gyilkos célt szolgáló alkotásra vetett pillantásunkat. Szinte az egykori foglyokkal szemlélhettük a lentről valaha fenyegető katonai táborok megmaradt körvonalait. A végsőkéig elszánt közösség nem várta meg a győztesek kénye-kedvét, a sorshúzás útján kiválasztott férfiak családjukat, a többieket, majd magukat is legyilkolták. Ez számunkra akkor is megdöbbentő döntés, ha az akkori ember



Holt-tengeri barlang

mindennapjának sokkal inkább része volt a rabság, az üldöztetés, és halál fenyegetése. Pedig már emberré lett, aki az Út, az Igazság és az Élet.

Ahogy mi, úgy érezhette a Földközi tenger kellemes fuvallatát Heródes, később Poncius Pilátus is valamikori palotájának a víz fölé nyúló teraszáról. Az utóbbi a jótékony éghajlat miatt inkább Cesareában tartózkodott szívesen, és csak az ünnepre utazott el Jeruzsálembe. Rezidenciája, a lóversenypálya, a teátrum romjai, a vízvezeték a valamikor pezsgő székvárosi életéről vallanak. A történelemkutatás szempontjából óriási jelentőségű az ötvenes években talált kő itt előttünk, rajta a római helytartó nevével, uralkodása évszámaival. Voltak, vannak, akik tagadják Jézust, mint történelmi személyt, sokan még Pilátus létét sem ismerték el. Számukra ez a lelet bizonyító erejű kell legyen.

Nekem inkább a keresztesek nyomai mozgatták meg a gondolataimat. A ruhájukon a szent jelet viselő lovagok és szerzetesek alig száz évig működtek a Szentföldön. Bár ténykedésük megítélése meglehetősen ellentmondásos, jelentőségük mégis tagadhatatlan. Sokat romboltak, majd még többet építettek, és nem csak a rideg kövekből. Tény, hogy az első ide induló, szedett-vedett csapatokat Könyves Kálmánunk még kiverte országából, de a rendezett formában megjelenő alakulatok átvonulásukhoz engedélyt, sőt támogatást, ellátást is kaptak. Az izraeli útikönyvek egyetlen

célzott félmondattal a végletekig leegyszerűsítve, és ezzel a ferdítésig túlozva próbálják elintézni az egész mozgalmat. Az itt és az Akkóban épített, korunkban feltárt, szinte kisebb város méretű várak viszont inkább csodálatot keltett bennem. Az Allah hívei által megszállt területen mintegy másfél száz év alatt, csak a rombolás szellemével nem lehetett volna az építészetben is ilyen maradandót alkotni. A titokzatos földalatti városban, a kötőanyag nélkül, csak egymásra rakott kövekből emelt hatalmas belső tereket szemlélve úgy éreztük, ez a minden nehézséget legyőzni képes hitük bizonyossága.

A tanító bácsi

Ez a megnevezés már-már kiveszőben van, hiszen a tanítói pályán alig vannak férfiember.

Csíksomlyói utunk alkalmával mégis találkoztam egy olyan tanító bácsival, aki a mai napig hatással van rám és még sokunkra.

Felejthetetlen utunk élményei közül azért emelem ki az ő személyét, mert én is tanítóként, tanárként dolgozom és mindig kerestem az oktató-nevelő munkában azt a csodát, ami megtörténhet tanár és tanítvány között. Igen, Tatától közel 1000 kilométerre megtörtént ez a csoda.

Vártam azt a pillanatot, hogy ízelítőt kaphassak a csángó

gyermek életéből.

A csángók a magyarság legkeletibb népcsoportját képviselik ma is, ahol az egyház és az iskola kötelező nyelve a román, de a falvakban szinte mindenki tud magyarul is. Talán az egyetlen, de mindenképpen a legerősebb szál, ami őket a magyarsághoz fűzi, a csíksomlyói búcsú. A mai napig több ezer csángó jön el Mária tiszteletére, énekelve azokat a hagyományos búcsús énekeket, amelyeket még ősiktől tanultak. Az első találkozásunk a csángókkal Pusztinán volt, ahol a Bőjte Csaba által celebrált szentmisén népviseletbe öltözött csángó gyermekek lelkes, tiszta szívből jövő éneke sokunk

szeméből könnyeket csalogatott elő. A következő és egyben meghatározó élmény Lészpeden volt, ahol a „tanító bácsi” (Márton Attila) vezetésével ismerkedhettünk meg a falu életével, az iskola tanulóival, ahol felejthetetlen műsort adtak tiszteletünkre. Egy tekintet, egy mosoly, egy gesztus elég volt ahhoz, hogy elmondják érzéseiket, ki dalban, ki versben, ki pedig az általuk sült kalács kínálásában. Látható, érezhető volt a gyermekek tisztelete, szeretete, lelkesedése a fiatal tanító bácsi és egymás iránt. Sok ilyen lámpásra lenne szükség határon innen és határon túl, aki személyes példájával, hitével, tudásával és alázatával ilyen hatást tud gyakorolni a gyermekekre.

Sokat tanultam és töltődtem ezeken a találkozásokon, és biztos, hogy szívem kitörölhetetlen emlékei közé fog tartozni. De jó lenne, ha sokan átélhetnék ezt az érzést, fiatalok és idősek egyaránt. „Minél jobban szeretsz valakit, annál több lemondásra vagy képes érte, s minél több áldozatot hozol önként valakiért, annál értékesebbé válik számodra.” Igaz ez az idézet – amelyet Simon Andrásról olvastam – utunk tanító bácsijára és mindazokra, akik az emberi kapcsolatokat komolyan veszik.

Lakatosné Zsuzsa



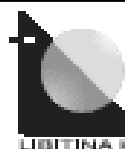
STELLA

Könyv és kegytárgybolt

Bibliák, imakönyvek, szentképek, életrajzi és ifjúsági regények
elmélkedő olvasmányok, feszületek, rózsafüzérek, gyertyák és egyéb
kegytárgyak, stb.

Cím: **Tata**, Bartók B. u. 1. (a kapucinus templomnál).

Telefon: 34/ 384-802 **Nyitva tartás:** szerda, csütörtök, péntek 8–12,
illetve 13–15; szombat, vasárnap 8–12 óra



LIBITINA

jó kezekben könnyebb minden

2890 Tata, Stranszky J. u. 15.

Tel: 34 / 487 - 847

Fax: 34 / 489 - 110

e-mail: info@libitina.hu

KÖNYVAJÁNLÓ

Böjte Csaba atya legújabb könyve **Ablak a végtelenre** címmel jelent meg. Összefoglaló mű, az atya gondolatai Istenről, vallásról, életről, emberről. A szerző a rábízottaknak nemcsak a testi, hanem a lelki jólétével is foglalkozik. Áttekintést kapunk az apostoli hitvallás igazságairól, és életbevágó gyakorlati kérdésekről is.



*
Hitigazságaink összefoglalását tartalmazza a **Hitünk képeskönyve**. Színes illusztrációi lelki üzenetek, az énekek és a latin imádságok a régmúlt századokkal való folyamatosságot mutatják. Elővehetjük a Bibliát és a katekizmust olvasás közben, és a biztos forrásokból való töltökezés közben hitünk elmélyül.

*
Lelki növekedésünket a bűnök akadályozzák. Gyötrik mindennapjainkat, terhelik lelkünket. Nagy segítség a bűnök felismerésében egy alapos lelkiismeretvizsgálat. Két könyvet is tudok ajánlani, az első „**A szentgyónás**” **Peter Matuskától**. Hozzásegít a lelkiismeret tisztánlátásához és a

szentgyónás utáni lelki béke átéléséhez.

*
Katona István – Kunszabó Zoltán Meghívás az életre című műve szintén lelkiismeretvizsgálat felnőtteknek. Segítséget ad az élet minden területén, hogy rendbe tudjuk tenni dolgainkat.

*
Házasságban élőknek, vagy házasságra készülőknek ajánlom **Gary Chapman: Egymásra hangolva** című könyvét. A szeretet közlésére tanít minket, és hogy milyen sokféle nyelve lehet a szeretetnek. Ezeket tanulnunk kell, nehogy holmi kommunikációs zavarok miatt kihűlnek érezzünk egy kapcsolatot.

Jó olvasást!

Izingné H. Csilla

Augusztus 20. (péntek), Szent István király főünnepén a szentmisék rendje:

a templomban: reggel 7.30-kor és 9.00 órakor,

a várudvaron este 18.00 órakor

(a templomban 18.00 órakor nem lesz szentmise!).

A következő szám kéziratának leadási határideje: 2010. október 10. Ne lépjék túl a határidőt!

APOSTOL - A PUSZTA LÉTNÉL TÖBBET... - A tata-tóvárosi Szent Imre (kapucinus) plébánia lapja. – Megjelenik évente hatszor. – Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A szerkesztőség címe: 2890 Tata, Bartók B. u. 1. Fax: 34/ 381 019 – Internet honlap: www.totis.hu – Felelős kiadó: Szalai Gábor plébános. – A következő szám kéziratának leadási határidejét számonként fentebb közöljük. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

KÉPES BESZÁMOLÓ



- ① Templomunkban idén 24-en vették magukhoz először az Oltáriszentséget.
- ② A bérálás szentségét Dr. Galavits József székesegyházi kanonok úr osztotta ki 52 testvérünknek, köztük az idén is szép számmal jelen lévő katekumeneknek.
- ③-④ Július 3-án egyházközségünk képviselőtestülete, a házastársak és a tiszteletbeli tagok részvételével "rendkívüli képviselőtestületi ülést" tartott, melynek napirendje baráti beszélgetés, az elkészült gulyás és a jóféle bor elfogyasztása volt. A programot este egyházközségünk fiatalsága folytatta zenés baráti együttlét formájában.
- ⑤ Az idén a hittantábort és a Máltai Ifjúsági Táborát is Bodméren tartottuk.
- ⑥ A nyáron a templom környezete igen megszépült, az 500 éve tartott országgyűlés évfordulójára állított emlékművet a történelmi egyházak képviselői is megáldották.